

ТАШВИҚ БА АМАЛҲОИ ШОИСТА

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۃ]

Муҳаммад ибни Солиҳ

2012 - 1433

IslamHouse.com

﴿ الحث على الأعمال الصالحة ﴾

«باللغة الطاجيكية»

محمد بن صالح

2012 - 1433

IslamHouse.com

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

ТАШВИҚ БА АМАЛҲОИ ШОИСТА

Эй мусалмонон! Аз Худованди мутаъол битарсед ва ба корҳо ва ниятҳои худ бингаред, ки сабаби неқбахтию бадбахтии шумо дар он аст. Худованд ҳаргиз ба сурат ва сарвати шумо наменигарад, балки ба дилҳои корхоятон назар мекунад. Доништа бошед, ки мукофот ба андозаи амал аст, ҳар қадар меҳнат намоӣ, ҳамон қадар ҳосил меғундори.

Ибни Аббос аз Паёмбар (с) ривоят мекунад, ки фармудаанд: «Худованд некиҳо ва бадихоро навиштааст, сипас онро баён намулдааст.

Ҳар ки қасди анҷоми кори неке кунаду онро анҷом надихад, Худованд барояш як савоби комил менависад. Ва агар қасди анҷоми кори некеро кунаду онро анҷом диҳад, барояш аз даҳ то ҳафтсад ва ё аз он ҳам зиёдтар савоб менависад. Агар банда кори бадеро қасд кунаду онро анҷом надихад, Худованд барояш як савоби комилро менависад ва агар қасд кунаду онро иҷро намояд, барояш танҳо як гуноҳ навишта мешавад» (Ривояти Бухори ва Муслим).

Аз ин ҳадиси шариф чор масъаларо хулоса баровардан мумкин аст: якум қардани кори наку, дуҷум қасди кори наку, саввум қардани кори бад,

чорум қасди кори бад ва ҳар яке аз ин масоил ба худ ҳукми хоссе дорад.

Ҳар ки, кори некро анҷом дод, барояш савоб даҳчанд дода мешавад ва ин ҳукм дар ҳама некиҳо дида мешавад.

Худованди таоло мефармояд:

﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا ۗ﴾ [الأنعام: ١٦٠]

«Ҳар ки накӯи кунад, барояш даҳ баробари он дода мешавад» (сураи Анҷом, 160).

Аммо аз даҳ баробар бештар додан, ин вобаста ба иродаи Худованд аст, ки барои ҳар кас, ки раво донист,

мебахшад. Ин кор вобаста ба ихтилофи корҳо, ихтилофи ниятҳо, ва ихтилофи иҷроқунандагон ва ихтилофи макону замон ва аҳвол аст. Масалан дар роҳи Худо сарф намудан, савобаш ҳафтсад баробар дода мешавад.

Худованд мефармояд:

﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضَعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾ [البقرة: ٢٦١]

«Масали касоне, ки молҳои худро дар роҳи Худо нафақа меқунанд, монанди донаест, ки аз он ҳафт хӯша рӯидааст ва ҳар хӯша сад дона дорад. Худованд онро барои касе бихоҳад, аз ин ҳам бештар медиҳад ва Худованд гушоишгаре доноост» (сураи Бақара, 261).

Ин ояти карима далолат бар он мекунад, ки савоби нафакаи дар роҳи Худо 700 баробар дода мешавад ва корҳои дигаре ҳаст, ки аз ин ҳам бештар савоб дорад. Худованд мефармояд:

﴿مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ أضعافًا كثيرةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ [البقرة: ۲۴۵]

«Кист ки ба Худо қарзи некӯ диҳад, то Худованд барои ӯ дучандон ва чандин баробар кунад» (сураи Бақара, 245).
Боз мефармояд:

﴿إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ [الزمر: ۱۰]

«Дар ҳақиқат Худованд аҷри собиронро беҳисоб бозмедихад» (сураи Зумар, 10).

Дар ҳадиси шариф омадааст: «Худованди мутаъол мегӯяд: Тамоми амалҳои фарзанди одам барои худи ӯст: Ба ҳар некӯи аз даҳ то ҳафтсад савоб дода мешавад. Магар рӯза, ки он аз барои ман аст ва ман худ подоши онро медиҳам» (Ривояти Бухори ва Муслим).

Гоҳҳо баланд будани савоб ба сабаби шарофати макон

мешавад, ҳамчуноне, ки дар ривоят омадааст, ки намоз

хондан дар Масҷидулҳаром баробари 100 000 намоз аст ва намоз дар Масҷиди Паёмбар (с) баробари 1000 намоз аст. Гоҳҳо баланд будани савоб ба шарофати замон мешавад, ҳамчуноне, ки дар ҳадис омадааст:

«Умра кардан дар моҳи Рамазон баробари ҳаҷ кардан аст бо Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва саллам» (Ривояти Абудовуд).

Касе, ки бади мекунад, ба ӯ як бади навишта мешавад бе зиёдати, ҳамчуноне, ки Худованди мутаъол мефармояд:

﴿وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾﴾ [الأنعام: ١٦٠]

«Ҳар ки бадие кард, ҷазо намегирад, магар монанди он бадияш ва онҳо ҳаргиз зулм карда намешаванд» (сураи Анъом, 160).

Ҳамчуноне, ки дар ҳадиси пешин омада буд: **"Барои ӯ танҳо як гуноҳ навишта мешавад"**.

Гуноҳ якчанд баробар карда намешавад, вале гоҳо он хеле бузург мешавад. Ин баста ба бузургии макону замон дорад, ки гуноҳ дар он содир шудааст. Барои ҳамин ҳам сазои он саҳттар мешавад, монанди содир шудани гуноҳ дар Масҷидулҳаром ва ё дар моҳи ҳаром. Худованд мефармояд:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَنكِفُ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَن يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ نُّذِقْهُ مِن عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٥٠﴾﴾ [الحج:

[٢٥

«Касоне, ки кофир шудаанд ва боздоранд аз роҳи Худо ва Масидулҳаром, ки онро барои мардум яксон қарор додем, баробар аст гӯшанишинон ва ё ибодат кунандагон бошанд

ва ҳар ки дар он бо илҳодаш зулме кунад, барои ӯ азоби дарнокеро мечашонем» (сураи Ҳаҷ, 25).

Дар бораи моҳҳои ҳаром мефармояд:

﴿فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ﴾ [التوبة: ٣٦]

«Шумо дар ин моҳҳо ба худатон ситам накунед» (сураи Тавба, 36).

Дар бораи эҳром мефармояд:

﴿الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ﴾

﴿[البقرة: ١٩٧]

«Ҳаҷ моҳҳои муайяне дорад. Ҳар ки дар ин моҳҳо ҳаҷи фарзиро кардани шуд, пас бояд суҳанони беҳуда ва фишқ наварзад ва дар ҳаҷ ҷанҷол накунад» (сураи Бақара, 197).

Мешавад ки гуноҳ ба сабаби бузург будани содиркунандаи он бузург мешавад. Худованд мефармояд:

﴿وَلَوْلَا أَنْ تَبْتَئْتِكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا﴾ [٧٤ - ٧٥]

﴿[الإسراء: ٧٤ - ٧٥]

«Ва агар мо туро устувор наменамудем, ту ба сӯи онҳо андак-андак майл менамуди, пас мо туро сазои чандкарата дар ҳаёту дар мамот меоддем ва ту назди мо пӯштибоне немеефти» (сураи Исро, 74-75).

Худованд ба ҳамсарони Паёмбар (с) хитоб карда меғӯяд:

﴿يٰۤاَيُّهَا النِّسَاءُ اللَّيِّ مِنْ يَأْتِ مِنْكُمْ بِفَحِشَةٍ مُّبِينَةٍ يُضَعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ﴾

﴿[الأحزاب: ٣٠]

«Эй ҳамсарони Паёмбар! Ҳар ки аз Шумо гуноҳи ошкоре намояд, азоби ӯ чанд баробар дода мешавад» (сураи Аҳзоб, 30).

Гуноҳи олим саҳтар аст аз гуноҳи дигарон. Ҳамчунон вобастагии гуноҳ ба аҳволу шароит мебошад, чунончи дар ҳадиси қаблан зикршуда Паёмбар (с) фармуда буд: **"Ҳар ки қасди анҷом додани кори неке кунад, онро анҷом надихад, Худованд барояш як савоби комил менависад"**.

Ин ҳадис далолат бар он мекунад, ки Худованд барои нияти хайр кардан ҳам савоб медиҳад. Яъне агар банда нияти кори хайреро кунад, вале шароит фароҳам нашавад ва он амалро анҷом дода натавонад. Масалан ӯ мехост чиҳод кунад, вале чизе садди роҳи ӯ гардид, дар ин ҳолат Худованд барояш савоби чиҳодро менависад. Ё кесе ният кард, ки имшаб намози қиёмилайл мехонад, вале хобаш бурду натавонист, савоби қиёми лайл барояш навишта мешавад. Дар давоми ҳадис Паёмбар (с) мефармояд: **"Агар банда қасди анҷом додани кори бадро кунад, онро иҷро накунад, Худованд барояш як савоби комил менависад"**.

Яъне агар инсон қасди кардани кори бадеро кунад аз тарси Худо онро анҷом надихад, барои ӯ як савоб навишта мешавад. Зеро тарки маъсият аз тарси Худо худ кори нақўст. Вале агар банда он кори бадро на аз тарси Худо, балки аз тарс ва ё шарми мардум накунад, барои ӯ савоб навишта намешавад, балки

меғўянд як гуноҳ навишта мешавад, зеро тарси мардумро аз тарси Худо болотар донист. Агар банда қасди қардани кори бадро кунад ва тамоми кўшишашро ба харҷ дод, вале тавонаш нарасид ва ё чизи дигар боис гардид, ки он кор анҷом наёфт, вале ният ва қасдаш он буд, ки он корро иҷро мекунад, дар ин сурат барои ӯ як гуноҳ навишта мешавад. Чунончи Паёмбар (с) фармуданд: **"Вақте ду мусалмон ба рӯи ҳамдигар шамшер кашанд, кушанда ва кушташуда ҳарду дар оташ мебошанд. Гуфтанд: Эй Расули Худо, кушандаро фаҳмидем, вале чаро кушташуда ҳам дар оташ аст? Гуфт: Зеро ӯ мекўшид, то бародарашро бидушад"** (Ривояти Бухори).

Эй мардум! Аз Худованди мутаъол битарсед ва ҳамеша корҳои некӯ кунед ва тоатҳоро зиёд намоед, зеро сабаби наҷот аз ҳалокатҳои дер ва зуд дар он аст. Худованд мефармояд:

﴿ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنَجِّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾﴾ [يونس: ١٠٣]
«Пас мо расулони худ ва касонеро, ки имон овардаанд, наҷот медиҳем, ҳамчунин бар худ лозим гардонидем, наҷоти мўъминонро» (сураи Юнус, 103).

Паёмбар (с) мефармояд: **«Ҳар ки мехоҳад дар вақти саҳти ва мушкили дуъояш қабул шавад, бояд дар вақти хушҳоли бештар дуо намояд»** (Ривояти Тирмизи).

Яъне банда вақте дар ҳоли фарохдасти аз Худо битарсад ва худуди Ёро ҳифз намуда, ҳуқуқи онро риоя намояд, ё бо ин кораш бо Худо ошноӣ намудааст ва дар байни ё ва Худованд улфати махсус пайдо шудааст ва вақте, ки гирифтори саҳти шавад, Худованд аз он раҳояш мекунад. Ҳар ки муомилоташ бо Худованд дар ҳоли хушҳоли бо тоату ибодат бошад, Худованд бо ё дар ҳолати саҳти бо ёри додан муомила мекунад. Худованд мефармояд:

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ﴾ [الطلاق: ۲-۳]

«Ва ҳар ки аз Худо битарсад, барояш кушоиш медиҳад ва ба ё аз ҷое ризқ медиҳад, ки дар ҳисобаш набуд» (сураи Талоқ, 2-3).

Заҳҳок ибни Қайс мегӯяд: Шумо Худоро дар ҳоли хушҳоли ёд кунед, зеро Юнус (а) ҳамеша Худоро ёд мекард, вақте дар шиками моҳи афтод, Худованд фармуд:

﴿فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿۱۳۲﴾ لَلَّيْتَ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿۱۳۱﴾﴾ [الصافات:

[۱۴۳ – ۱۴۴]

«Ва агар ё аз ҷумлаи зикркунандагон намебуд, дар шиками моҳи то рӯзи қиёмат боқи мемонд» (сураи Софот, 143-144).

Аммо Фиръавн, ки яке аз ситамгарон буд ва Худоро фаромӯш карда буд, вақте ба ғарқ шудан наздик шуд, гуфт: "Имон овардам". Пас Худованд дар ҷавоби ё гуфт: "Акнун имон оварди, дар ҳоле, ки пештар ӯси шуда буди ва аз ҷумлаи фасодкорон буди?".

Сахттарин мушкилот, ки бар сари одам меояд, ин марг аст ва мочарои баъди марг аз саг ҳам сахттар аст. Мӯъмин бояд дар ҳолати саломати ва хушҳоли буданаш ба анҷом додани корҳо нек барои марг ва баъди марг омодаги бинад. Худованд мефармояд:

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلِتَنْظُرَ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ ﴿١٨﴾ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفٰسِقُونَ

﴿الحشر: ١٨ - ١٩﴾

«Эй касоне, ки имон овардаед, аз Худо битарсед ва ҳар кас бояд бингарад, ки барои фардояш чи пеш фиристодааст. Ва аз Худо битарсед, ҳамоно ки Худованд ба ҳар коре, ки мекунад, бохабар аст. Ва шумо монанди касоне набошед, ки Худоро фаромӯш карданд, пас Худо худашонро аз ёди худашон баровард ва онҳо фосиқонанд» (сураи Ҳашр, 18-19).

Ҳар ки Худоро дар вақти саломати ва ороми ёд кунад ва барои мулоқоти Худованд омодаги дида бошад, Худованд ўро дар ҳолатҳои саҳти ёд мекунад ва бо ў мебошад ва бо тавҳид устувор намуда, мемиронад ва аз ў рози мегардад.

Аммо он ки дар ҳолатҳои ороми Худоро фаромӯш кунад ва барои мулоқоти Ў омодаги набинад, Худованд ҳам ўро дар ҳолатҳои саҳти фаромӯш мекунад, яъне аз ў рӯй гардонида, кӯмакаш намекунад.

Яке аз ҳодисаҳои аҷибест, ки бар сари парҳезгорон омад ва чи гуна онҳо ба сабаби тақвои худ аз он

сахтиҳо раҳои ёфтанд, он аст, ки дар ҳадиси муттафақун алайҳ омадааст. Паёмбар (с) фармудаанд: "Аз умматони собиқ се нафар ба ҷое равона буданд. Чун шаб шуд ба ғоре паноҳ бурданд, то шабро дар он ҷо рӯз кунанд. Санги бузурге аз болои кӯҳ афтида, дари ғорро баст. Онҳо гуфтанд, аз ин бало касе шуморо раҳо дода наметавонад, магар дуо кардан бо пешниҳоди амалҳои хубатон.

Пас яке аз онҳо гуфт: Худоё, ман падару модари калонсоле доштам ва ман ба аҳли оилаи худ ва молҳоям об намедодам пеш аз он, ки ба онҳо об диҳам. Рӯзе ба ҷустуҷӯи ҳезум рафта, каме дер кардам ва чун қадаҳи обро ба наздашон бурдам, дидам, онҳо дар хобанд. Ман нахостам онҳоро аз хобашон бедор созам ва нахостам ба оила ва молҳоям пеш аз онҳо об диҳам. Мунтазир истодам, то ин ки субҳ дамид ва тифлонам дар пеши поям зори мекарданд.

Пас падару модарам бедор шуданд ва аз он об нӯшиданд. Худоё, агар ин кори ман барои ризои ту бошад, пас моро аз ин бало начот деҳ ва ин сангро дур соз. Санг каме яктараф шуд, вале на ба он андоза, ки баромада тавонанд.

Марди дигараш гуфт: Худоё, ман духтари амаке доштам, ки аз ҳама бештар дӯсташ медоштам. Ман аз ӯ борҳо нафсагро хостам, вале ӯ рози намешуд. Соле аз солҳо сахти бар сараш омад ва

худи ў ба назди ман омад ва ман ба ў 120 динор додам, то худро дар ихтиёри ман гузорад. Ў ин корро кард. Вақте, ки ман хостам, он корро иҷро кунам, ба ман гуфт аз Худо битарс ва ангуштариро ноҳаққона соҳиб машав. Пас ман аз ў рўй гардондам бо вучуди он, ки аз ҳама бештар дўсташ медоштам. Худоё, агар ин кори ман барои ризои ту бошад, пас моро раҳо кун. Боз санг каме яктараф шуд, вале на ба он андоза, ки баромада тавонанд.

Саввумаш гуфт: Худоё, ман якчанд мардикор гирифтам ва ба ҳамаи онҳо ҳаққашонро додам, магар як нафари онҳоро, ки ҳаққаш назди ман монда, худ рафта буд. Ман музди ўро кор фармудам ва фоидаи зиёде ба даст овардам. Баъди чанд муддате ў ба назди ман омада, ҳаққашро талаб намуд. Ба ў гуфтам, ин ҳама шутуру гову гўсфанду ғулумон, ки мебини, азони туст. Гуфт эй бандаи Худо, ту маро масхара макун. Гуфтам масхара кардани нестам. Пас ў ҳамаро гирифта рафт ва ба ман чизе ҳам намонд. Худоё, агар ин кори кардаи ман барои ризои ту бошад, пас моро аз ин бало начот деҳ. Пас санг кушода шуд ва онҳо баромада рафтанд" (Ривояти Бухори).

Ин се нафар чун дар бало ва саҳти гирифтор шуданд, барои раҳоии худ чизеро чуз корҳои неқўи пештар анҷомдодаи худ наёфтанд. Якумашон назди Худо

накӯии ба падару модарашро васила намуд, ки ба падару модараш зану фарзандашро баробар намекард. Дуюмаш парҳезгори ва покии худро васила намуд, ки чун ба зино даст ёфт, аз тарси Худо аз он худдори кард. Саввумаш амонатдории худро васила намуд, ки амонатро чи гуна пурра ба соҳибаш баргардонид. Пас баъди он, ки бо корҳои накӯяшон дуо намуданд, Худованд сахтиро аз сарашон дур намуд.

Яъне корҳои накӯ сабаби раҳиҳои онҳо ҳам дар дунё ва ҳам дар охираат гардид. Худованд фармудааст:

﴿إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ ﴿٥١﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾﴾ [غافر: ٥١ - ٥٢]

«Албатта, мо паёмбарони худро ва онҳоеро, ки имон овардаанд, дар ин дунё ва дар рӯзе, ки шоҳидон бармехезанд, наҷот медиҳем. Дар он рӯзе, ки ба золимон зулмашон ғолида намебахшад ва барои онҳост лаънат ва манзили бад» (сураи Ғофир, 51-52).

Барои ҳамин аст, ки Худованд душманони паёмбаронашро ҳалок намудааст, монанди қавми Нӯх, Од, Самуд, Асҳоби Расс, қавми Лут, аҳли Мадян ва монанди онҳо. Худованд аз байни онҳо мӯъминонро наҷот дода, касеро ҳалок накардааст ва тамоми кофиронро ҳалок намуда, аз онҳо касеро боқи нагузоштааст.

Эй мусалмонон! Аз Худо битарсед ва дини худро муҳофизат намоед, ки наҷот ва саодати ду дунёи

шумо дар он аст ва шумо онро аз даст мадиҳед, ки ҳалок мешавед. Бисёре аз мардумон ғарқи гуноҳу исён гардидаанд ва онҳо чун азобро бинанду дигар сабабҳо аз байн равад, дигар барояшон суде намебахшад.

Худоё, бар Муҳаммаду оли Муҳаммад салавот фирист ҳамчуноне, ки бар Иброҳим ва оли Иброҳим салавот фиристода ва бар Муҳаммаду оли Муҳаммад баракат деҳ, ҳамчунон ки бар Иброҳим ва Оли Иброҳим баракат доди. Ҳамоно, ту сутудаи Худо ва бузурги. Худоё, аз ҳамаи саҳобагон, Абубакру Умару Усмону Али ва дигар саҳобагон, хонавода ва ҳамсарони Паёмбар рози бош.

Худоё, тамоми мардону занони мусалмонро биомурз. Худоё, корхоямонро осон намо ва дилхоямонро кушода ва умеди моро бо зиёд кардани корҳои некӯ зинда намо ва бо кардани кори некӯ умрамонро ба поён расон. Худоё, моро барои анҷом додани кори нек ва тарки бадихо кўмак расон.

Худоё, шайтонро аз мо дур гардон ва ўро бар болои мо роҳ мадеҳ. Худоё, ба бечорагони мо раҳм намо ва шикастагии моро ҷуброн кун ва гуноҳҳои моро мағфират намо ва айбхоямонро бипўшон.

Худоё, Қуръони каримро баҳори дили мо ва нури синаҳо ва рўшноии ғамаи мо гардон.